

▼ Журналісти важливі

**ЮЛІА
МАРЦІНОВСЬКА:**

СУЦІЛЬНИЙ «ДЕДЛАЙН» І ГОТОВНІСТЬ ДО БОЙОВИХ НАКАЗІВ

Про колег писати дуже відповідально. Ризикуєш переборщити з емоціями або навпаки бути занадто стриманим і скупим у оцінках. Бо ж знаємо одні одних роки-роки. Бо журналіст – це спочатку честь професії, а потім – особисте. Особливо сьогодні, коли фронт наблизився до серця кожного з нас.

Юлію Марціновську, журналістку і радіоведучу Коломийської телерадіокомпанії «Нове телебачення краю», я кілька років тому рекомендувала до вступу у лави Національної спілки журналістів України. Стежила за її творчим зростанням, тішилася, що після газетної журналістики дівчина знайшла себе на телебаченні. Юлія постійно вчилася, паралельно працювала над кількома проектами, вдосконалювалась. Зовсім юне життя змінив Євромайдан і військове протистояння на сході України. Сьогодні вона поєднує журналістику і роботу на ТРК «НТК» з обов'язками помічниці військових капеланів, займається логістикою закордонних поставок автомобілів і не тільки. Розпитую детальніше.

– Моє активне громадське життя почалося, мабуть, ще у школі, – згадує Юлія під час перерви між випусками радіоновин, знімаючи студійні навушники. – Потім було навчання у «Школі молодого патріота» при Молодіжному центрі «Сокіл». Там знайшла друзів з громадської організації «Молодий РУХ». Вони вже тоді багато чим займалися, тож разом з ними брала участь в організації різних заходів. На третьому курсі філологічного факультету Коломийського інституту Прикарпатського університету очолила студентську раду. Стала другим заступником очільника Молодіжної ради при Коломийській міській раді...

У 2015 році після роздумів і вагань Юлія Марціновська занесла у офіс Коломийської організації «Правий сектор» заяву про вступ. Це означало, що вона готова виконувати будь-які накази керівництва. Розуміла, що її, ймовірно, готуватимуть до виїзду на передову. Поштовхом до такого рішення стали доленосні події 2013-2014 року. Стала очільницею інформаційного відділу організації. Це був один із перших шаблів на шляху до журналістики. Чималих зусиль вартувало поєднувати навчання в інституті, Молодіжну раду, Правий сектор, висвітлення діяльності організації. Коротку

паузу в її бурхливому громадському житті увімкнуло народження сина і донечки. Хоча контактів із побратимами з «Правого сектора» не припиняла ніколи. Саме в цей період Юлія активно займалася газетною журналістикою, дописувала у «Дзеркало медіа», «Вільний голос», згодом прийшла на телебачення і залишилася там.

– У січні цього року друг «Смик» виїжджав з Коломиї на ротачію, потягом, о десятій вечора – розповідає Юлія. – Хотілося зробити з ним сюжет. Узяла фотоапарат. Друг «Ведмідь» знімав, я тримала петличку, записала звук. Все вдалося. Погодила сюжет з керівництвом, адже з питань безпеки є багато нюансів. Так почався новий етап у житті й роботі. Їздила з побратимами до меценатів, підприємців за допомогою для побратимів. Ми відчували, що війна неминуча. Були готові до неї. Незадовго до 24 лютого я ще раз озвучила побратимам свою готовність працювати у зоні проведення бойових дій. Якщо у 2015 році вони сприйняли моє бажання

несерйозно, то тепер відповіли: «окей, подивимось». Потроху почали готувати мене. Звісно, вдома ніхто про це не знав. Виїзд на схід України планувався на двадцять числа лютого. Друг «Смик» порадив на кілька днів відкласти виїзд. А 24 лютого вже все змінилося остаточно. Тоді було просто нестерпно усвідомлювати, наскільки всі тут були неготові до того, що насувається страшна небезпека, що будуть бомбити аеродроми, міста...

Відтоді вона стала ще й оператором, адже знімати доводиться часто на різних локаціях. Коли на базі капеланів розмістили переселенців, забезпечували їх усім необхідним завдяки волонтерам з-за кордону. Юліні сюжети були й залишаються своєрідною звітністю про таку необхідну адресну допомогу. Тепер займаються переправленням через кордон автомобілів для українських захисників. Готують документи, волонтерів-водіїв, через Мінінфраструктури погоджують списки. Документи на переїзд готують абсолютно безкоштовно, якщо є всі докази, що автівка їде виконувати бойові завдання. Процес складний, але дуже потрібний. Юлія зізнається: війна навчила її бути ОДНОЧАСНО діловим, перекладачем, парамедиком, водієм, інформаційним рупором. Мережа військових капеланів віднедавна поширена в усьому світі, тож співпрацю налагоджено чітку і продуктивну. Так само і в Україні. Усе відлагоджено, є люди, які

завжди готові допомогти. Наприклад, у Коломиї майстер Сергій на СТО біля колишнього «Коломиясьмашу» безкоштовно лагодить пригнані автомобілі.

Юлія знімає сюжети для побратимів, запрошує їх на ефіри. Довелося пережити болючі втрати друзів. Її історії бачила Європа, вражена правдою про війну в Україні. Це спрацювало: відгукнулися волонтери, меценати, небайдужі. Вона втілила кілька творчих проєктів про військових капеланів на радіо і телебаченні.

Паралельно працювала над двома грантовими проєктами. Життя перетворилося у суцільний «дедлайн», це стосується як роботи, так і домашніх справ. Молоду маму чекають вдома двоє діточок – її надія і опора.

– Мені складно уявити своє життя без того, чим тепер займаюся, – каже Юлія. – Наступного тижня, як представниця капеланів, їду до Відня на захід рівня очільників Австрії.

Потім нас запрошують на захід «Формули-1», йтиметься також про допомогу Україні.

Розумію, що рано чи пізно ми переможемо. Далі візьмемося за відбудову країни, роботи вистачить усім. А тим часом працюємо і наближаємо перемогу кожен на своєму місці...

Валентина БЛИЗНЮК.

Публікацію підготовлено за ініціативи Національної спілки журналістів України.